



Scenă din *Omul care aduce ploaie* de Richard Nash, Teatrul de Stat din Sibiu

Teatrul de Stat din Sibiu

OMUL CARE ADUCE PLOAIE

de Richard Nash

Deși, după o lungă serie de scenări (chiar și un „musical“), lucrarea americanului Richard Nash, *Omul care aduce ploaie* (The rainmaker), a inspirat și un film, cu două vedete (Lizzie) Katherine Hepburn și (Starbuck) Burt Lancaster; deși Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra“ (cu cincisprezece ani în urmă), într-o distribuție excelentă, (Clody Bertola, Forj Etterle, regretatul Ștefan Ciubotărașu), făcea cunoscută publicului bucureștean piesa scriitorului american — *Omul care aduce ploaie* — care s-a jucat mulți ani la rând, cu același succes repurtat și la premieră; Teatrul de Stat din Sibiu nu s-a sfiit să încerce o nouă montare a *Omului care aduce ploaie*.

„Ca să pornești o ploaie e nevoie de o mare încredere“ — acesta este de fapt leit-motivul piesei, aceasta este de fapt ideea umanistă ce caracterizează personajele și tot-

odată fixează locurile lor în viață. Și, cred, că tot de la această idee a pornit regizorul Petru Mihail și întreg colectivul teatrului din Sibiu, calculând cu exactitate — în această direcție — sarcinile ce revin fiecărui interpret. Ajuțați fiind și de contribuția remarcabilă a lui Liviu Ciulei (excelentele decoruri și costume) și a lui Wolfgang Weber (ilustrația muzicală), care au asigurat cadrul și atmosfera poetică cerută de text, realizatorii spectacolului s-au pătruns de dragostea de viață și poezie pe care le radiază piesa și s-au străduit să dea glas și expresie largului suflu romantic și generos al textului.

Distribuția cuprinde un mănunchi dintre cunoscuții actori ai Teatrului din Sibiu. Mircea Hindoreanu a conferit cu mult meșteșug și conștiință profesională bătrînului fermier și tată Conry — un haz aparte. Marius Niță în Noah este exact ceea ce trebuia să fie, bărbatul „cu picioarele pe pământ“. Mugur Arvunescu (Jim), menținându-se mai mult în postura unui copil rîzînat, a depus eforturi poate prea vizibile pentru a fi cît mai atractiv; Avram Besoiu a împrumutat personajului poza necesară unui Șerif bonom; File, ajutorul de șerif, apare, jucat de Ion Ghișe, ca un visător, cu farmec. Ovidiu Stoichiță în Starbuck este o apariție masivă, înflăcărată, entuziastă; interpretarea lui convinsă dă astfel culoare personajului și lasă puțința să întrevădem în evoluția lui universul de fantazie în care trăiește, goana lui după himere, voluptatea de a născoci și de a se îmbăta

cu vorbe etc. Viorica Popescu s-a apropiat de Lizzie mai mult prin farmecul ei personal. Deși a avut multe din datele eroinei, ea nu a reușit, din păcate, să-și definească personajul în datele sale sufletești cele mai semnificative; a fost prea egală cu sine, unciori stinjenită de rol. Abia spre final a avut revelația destinului sufleteș tragic al fetei care-și descoperă fericirea visată.

Maria Marin

Teatrul German de Stat din Timișoara

FATA MORGANA

de D. Solomon

Pentru talentul lui Dumitru Solomon, sînt mult mai reprezentative „parabolele” într-un act sau dramele filozofice (chiar mai scenice, vezi spectacolele de teatru „en ronde” de la A.T.M., realizate cu cîteva stagioni în urmă de Mihai Dimiu), decît recenta lui „comédie rose” (reprezentată pînă acum în patru-cinci teatre). Și aceasta dotată cu virtuți vizibile — dialog scripitor, vervă neîntreruptă, inteligentă folosire a qui-pro-quo-ului și a motivului gemenilor, conturare precisă a personajelor, ș.a. — din păcate, toate aceste calități literare și scenice ale textului puse în slujba unui subiect minor, populat, pe de o parte, cu mărunți găinari (care încearcă să mituiască un onest profesor, președinte al unei comisii de bacalaureat) și pe de altă parte, cu doi simpatici reprezentanți ai legii (un procuror-femeie și un locotenent de mișie) între care, dincolo de tachinări și maliții există intenționalitatea dragostei. Dar, vorba lui Max Frisch, „comedia nu este o chestiune de fabulă, ci de climat”, deci, importantă în *Fata Morgana* este funcția de-conectantă a intrigii și nu cea fabulatorie.

Nici pe scena teatrului german din Timișoara, în traducerea lui Bruno Würtz, piesa nu și-a pierdut aptitudinile recreative. (Spun asta după ce am urmărit în timpul spectacolului reacția publicului.) Poate că este în primul rînd meritul traducătorului sau poate este cel al mizanscenei. Semnatarul ei, Dan Radu Ionescu, a imaginat un joc agreabil, spiritual, ironic, pigmentat cu parodii ale teatrului de vedeni — în accepția lui Sava — (începutul reprezentației este cuceritor) sau al filmelor poliște de serie. Singurul lucru

pe care i l-am reproșat regizorului se leagă de o anumită monotonie a primului act.

Mizanscena și-a găsit deseori un concludent suport în scenografia funcțională, aerată, semnată de Peter Schweg, care în mod demonstrativ (poate chiar prea demonstrativ!) a pavozat fundalul cu reclame de detergenți, sugerînd necesitatea debarasării de spe-cimene ca cele existente în fauna textului.

Interpreții rolurilor principale, Otto Grassl (Filip Popescu) și Ida Larcsek (Teodora Banu) mi-au părut stingheriți în roluri cu care (probabil) nu au prea fost obișnuți. Astfel, primul încerca zadarnic (cu gesturi cazone obositoare) să etaleze dezinvoltura și farmecul necesare partiturii, iar a doua, deși posesoare a unui stil de joc superior, rafinat, a frustrat eroina de spontaneitate, datorită imposibilității de acomodare cu rolul mai sus pomenit.

Nu același lucru se poate spune despre Franz Keller și Rudolf Bellgrasch, cei mai interesanți actori ai distribuției. Franz Keller a conturat escrocul mitoman printr-o materializare scenică spectaculoasă, structurată pe mlădieri șturlubatiche de felină și ochiade însinuante, exploatîndu-și cu măsură expresiile faciale, dominînd cu fiecare apariție scena, iar Rudolf Bellgrasch, într-o scurtă apariție, a evitat cu inteligență capcanele poncifelor, oferindu-ne o siluetă aparte, conturată cu gesturi reținute și priviri semnificative. Două prezențe agreabile, Marianne Strasser (Diana) și Julius Vollmer (Lombroso). Două expresii de teatru anacronic, Oskar Schilsz (Directorul) și Alexander Ternovits (Castor și Polux).

Bogdan Ulmu

